

Grzegorz Romańczyk
Polskie Towarzystwo Numizmatyczne
Oddział w Tarnowie

MENICTWO GŁOGOWSKIE ZYGMUNTA JAGIELLOŃCZYKA

Zygmunt Jagiellończyk, syn Kazimierza króla polskiego, wnuk Władysława Jagiełły, urodził się 1 stycznia 1467 roku w Kozienicach. Odebrał wszechstronne wykształcenie, lecz jako piąty z kolei syn miał nikłe szanse na objęcie tronu. Ze względu na pochodzenie mógł posiadać dwór, lecz nie miał odpowiedniego stanowiska adekwatnego do swojej pozycji. Był to pewien kłopot dla całej rodziny Jagiellonów. Inni bracia piastowali już najwyższe godności w kilku państwach. Najstarszy - Władysław¹, w 1471 roku został królem czeskim, a w 1490 roku zasiadł na tronie węgierskim. Drugi w kolejności - Kazimierz², zmarł w wieku 26 lat, wcześniej piastując urząd namiestnika królewskiego w Koronie Królestwa Polskiego, nosił tytuł *Secundogenitis Regis Poloniae*³. Jego następcą został Jan Olbracht⁴. Aleksander⁵ w 1492 roku został Wielkim Księciem Litewskim, nawet młodszy o rok od Zygmunta, królewicz Fryderyk⁶ był biskupem krakowskim, a wkrótce został prymasem Polski i Litwy. W takim układzie Zygmunt Jagiellończyk czuł się pominięty w posiadanych przez braci godnościach i urzędach. Poruszał często tę kwestię w korespondencji, którą prowadził z matką, a szczególnie z bratem Władysławem, z którym był bardzo żyty.

Zjazd rodzinny Jagiellonów w 1494 roku w Lewoczy, poświęcony sprawom międzynarodowym, poruszył zapewne także kwestię przyznania Zygmunтови odpowiedniego dla jego pochodzenia stanowiska. Okazją ku temu stała się wyprawa wojenna, w 1497 roku, której celem było odbicie z rąk tureckich portów czarnomorskich: Kili i Białogrodu, oraz przywrócenie polskiego zwierzchnictwa nad Mołdawią. Prawdopodobne jest, że miała też na celu osadzenie Zygmunta na tronie hospodara⁷ mołdawskiego. Wyprawa okazała się chybiona, wojska polskie poniosły klęskę.

¹ Władysław II Jagiellończyk – król Czech (od 1471 roku) i Węgier (od 1490 roku).

² Kazimierz za swoje bogobojne życie, dzięki staraniom Zygmunta oraz późniejszych królów Polski został zaliczony w poczet świętych kościoła katolickiego. Zatwierdził to papież Klemens VIII, bullą z 7 listopada 1602 roku. Stał się również patronem Litwy.

³ *Secundogenitis Regis Poloniae* – drugi (dosłownie drugorodzony) syn króla Polski.

⁴ Jan I Olbracht w latach 1491-1498 książę głogowski, król Polski od 1492 do 1501 roku, zmarł bezpotomnie.

⁵ Aleksander od 1492 roku Wielki Książę Litewski, od 1501 roku król Polski, zmarł bezpotomnie.

⁶ Fryderyk Jagiellończyk biskup krakowski, arcybiskup gnieźnieński, prymas Polski i Litwy, kardynał. Żył w latach 1468-1503.

⁷ Hospodar – tytuł władców używany od XIV wieku przez kancelarie posługujące się językiem ruskim.

W 1498 roku Jan Olbracht zrzekł się księstwa głogowskiego. Czechy jak i Węgry starały się przejąć Głogów, i osadzić tam osobę sobie przychylną. Władysław Jagiellończyk, najprawdopodobniej po wcześniejszych ustaleniach z Olbrachtem, postanowił wykorzystać nadarzającą się sytuację, i na stolcu głogowskim posadzić młodszego brata. Zygmunt przebywając u brata w Budzie zdążył zacieśnić stosunki z możliwymi rodami węgierskimi. Ostatecznie Węgrzy wyrazili zgodę na przejście księstwa głogowskiego przez Zygmunta. Nie godzili się natomiast Czesi. Rozmowy trwały rok i przewinęła się w nich propozycja, aby Zygmunt został namiestnikiem czeskim lub też otrzymał Morawy. Ostatecznie Czesi odmawiając mu namiestnikostwa oraz Moraw zgodzili się oddać Zygmuntowi księstwo głogowskie. Zygmunt otrzymał także władzę nad miastami: Szprotawą, Zieloną Górą, Koźuchowem, Świebodzinem i Górą.

Pod koniec listopada 1499 roku do Głogowa wyruszył marszałek dworu królewskiego Władysław - Václav Čč z Nemyčevsi. Zygmunt wysłał swojego sekretarza Rafała Leszczyńskiego oraz Wojciecha Sobka aby w jego imieniu objęli starostwo głogowskie. Sam akt nadania, w formie pisemnej został sporządzony przez kancelarię arcybiskupa ostrzyhomskiego, kanclerza Węgier Tamása Bakócza dopiero 4 września 1500 roku. Władysław natomiast postanowił zdobyć dla młodszego brata inne godności. Rozpoczął rozmowy z Janem Korwinem⁸ o odkupieniu od niego księstwa opawskiego. Korwin zrzekł się praw do Opawy otrzymując w zamian inne majątki znajdujące się na terenie Węgier, Władysław mógł teraz przekazać Zygmuntowi Opawę z podległymi jej ziemiami.

Po bezpotomnej śmierci Jana Olbrachta w 1501 roku królem polskim został Aleksander Jagiellończyk. Zygmunt przebywający na Węgrzech, postanowił wrócić do kraju i w grudniu 1501 roku dotarł do Krakowa. Zażądał od Aleksandra namiestnictwa w Prusach Królewskich oraz zaległych wypłat, które wraz z odsetkami oszacował na około 50000 dukatów. Król polski nie był skory do wypłacenia tak dużej kwoty, tłumacząc się zawilościami prawnymi i brakiem zgody sejmu. Starał się opóźnić negocjacje. Ostatecznie bracia uzgodnili kwotę 30000 dukatów, wypłaconych w ratach z cła sandomierskiego i z dochodów żup solnych. Po załatwieniu spraw finansowych ze swoim bratem, Zygmunt rozpoczął przygotowania do podróży do Głogowa. Wydatki z tym związane Zygmunt pokrył z pożyczki, jakiej udzielił mu krakowski bankier Jan Boner na poczet sum należnych mu od króla.

⁸ Jan Korwin nieślubny syn króla Węgier Macieja Korwina.

il. 1. Zygmunta I z Głogowa (fot. Wikimedia Commons / Muzeum Narodowe w Poznaniu)

Po spłaceniu zaległych należności, Zygmunt wraz z orszakiem 19 maja 1502 roku wyruszył do Głogowa. Dotarł tam 5 czerwca 1502 roku, gdyż po drodze korzystał z gościnności lokalnych możnowładców. Zygmunt okazał się dobrym gospodarzem. Przez rozsądne decyzje poprawił byt podległych mu poddanych. Dbał o wewnętrzne bezpieczeństwo w księstwie, przyczynił się do rozwoju handlu, rzemiosła oraz rolnictwa. Miał świadomość, że dobre rządy potrzebują własnej monety. Będąc jeszcze w Budzie zabiegał o otrzymanie przywileju bicia własnej monety. Starania zakończyły się sukcesem i 19 listopada 1502 roku Zygmunt otrzymał pozwolenie na otwarcie mennicy, oraz bicia w Głogowie półgroszków na stopę polską. Z Budy Zygmunt udał się do Krakowa, gdzie dotarł wiosną 1503 roku. Postanowił tutaj w Krakowie znaleźć odpowiedniego człowieka do prowadzenia mennicy. Za radą Jana Bonera, Zygmunt powierzył tę funkcję jego bratu Jakubowi⁹. Z zainteresowaniem oglądał mennicę krakowską, otwartą u Kaspra Bera, postanawiając wzorować się na niej w trakcie tworzenia własnej w Głogowie.

⁹ Ptaśnik 1905, s. 32, lecz nie jest to pewne, prof. Borys Paszkiewicz cytuje (Paszkiewicz 2021, s. 118) inną pracę (Kozák 2014, s. 15, 325, 326), z której wynika, że Jakub Boner był pośrednikiem przekazującym Zygmuntowi wpłaty od mennicy głogowskiej, osobą nadzorującą pracę tejże mennicy, był bezimienny „mincmistrz mieszczanin głogowski”.

W tym czasie na Śląsku trwał chaos monetarny. Różnorodność monet polskich, czeskich i węgierskich, bitych w mennicach miejskich i książęcych nie pozwalała na jednolitą politykę finansową. Skutecznie hamowało to rozwój handlu i usług. Kilka miast posiadało przywilej bicia własnej monety, działały mennice książąt legnickich Fryderyka i Jerzego, oraz ziebickich Karola i Albrechta. Rozpoczęła działalność mennica głogowska Zygmunta. Książęta wybijali monety z gorszego kruszcu, starając się zarabiać na tym procederze. Miasta posługiwały się lepszą monetą wybijaną jeszcze za czasów Macieja Korwina. Efektem takiej polityki było zmniejszenie wymiany handlowej z Polską i innymi krajami. Nieodzownym stało się przeprowadzenie reformy monetarnej, i ujednoczenie monety obiegowej. Miasto Wrocław, które przez taki stan rzeczy, ponosiło duże straty ekonomiczne, zwróciło się do króla Władysława z prośbą o interwencję. W marcu 1504 roku zapadł wyrok ograniczający samowolę książąt śląskich w zakresie bicia monet. Mogli je wybijać nadal, ale w oparciu o wrocławską stopę menniczą, ustaloną jeszcze przez Macieja Korwina w XV wieku. W tym okresie mennica wrocławska była zamknięta, a książęta nie zastosowali się do zaleceń królewskich. Wrocław ponownie wystosował skargę do Władysława. Sabotowali te kroki książęta, którzy indywidualnie wszczynali starania o nadanie im dogodnych przywilejów mennicznych. Aby je uzyskać zasilali skarbiec królewski poważnymi sumami. W czerwcu 1504 roku Zygmunt otrzymał od brata nowy przywilej menniczy¹⁰, pozwalający mu na wybijanie monet na stopę czeską. Wrocław latem 1504 roku zaproponował namiestnikowi Śląska Kazimierzowi cieszyńskiemu zwołanie sejmku w celu uzgodnienia z książętami spraw mennicznych. Sejm jednak się nie odbył. W tym okresie, w mennicy głogowskiej podobno bito halerze¹¹. Trwająca nadal samowola monetarna spowodowała, że jeszcze w 1504 roku zarówno Zygmunt jak i książęta zmuszeni zostali do zamknięcia swoich mennic oraz do rozpoczęcia rozmów z Wrocławiem. W sierpniu Wrocław otrzymał list od króla, w którym monarcha donosił, że sprawę reformy monetarnej powierzył kanclerzowi Albrechtowi z Kolowratu, który wraz z Kazimierzem cieszyńskim i innymi książętami miał rozwiązać sprawy sporne.

¹⁰ Nowogrodzki 2015, s. 88.

¹¹ Gumowski twierdzi, że w Głogowie wybijano w tym okresie tylko halerze z lwem czeskim i orłem Jagiellońskim (Gumowski 1915, s. 197). Kurpiewski w swoim katalogu (Kurpiewski 1994, poz. nr 1), Kopicki również w katalogu (Kopicki 1995, poz. nr 5765), oraz Białkowski i Szweycer w swojej pracy (Białkowski, Szweycer 1975, poz. nr 1 na s. 107) podają rysunek tego halerza. Przedstawia on lwa czeskiego i orła, ale o wzorze piastowskim. Kalinowski w katalogu podaje zdjęcie monety (Kalinowski, 2009, pozycja 135) pochodzącej z aukcji Leipziger Münzhandlung, sprzedanej jako halerz głogowski Zygmunta. Opis tej monety jest mało precyzyjny. Uważam, że jest to najprawdopodobniej austriacki fenig, od samego początku błędnie przypisany do mennictwa śląskiego. W trzecim wydaniu swojego katalogu (Kalinowski 2015) autor usunął tę monetę, pozostawiając warianty groszy głogowskich. Paszkiewicz w artykule (Paszkiewicz 2012) stwierdza, że możliwe jest bicie halerzy w Głogowie, lecz dotychczas takich monet nie zidentyfikowano. Najprawdopodobniej moneta określana w literaturze numizmatycznej jako halerz głogowski Zygmunta, jest denarem krakowskim Wacława II, błędnie przypisywanym Zygmuntovi (Paszkiewicz 2001). Jeszcze raz Paszkiewicz wypowiada się na temat halerzy głogowskich (Paszkiewicz 2021, s. 118) pisząc, iż mennica głogowska od 1. poł. 1503 roku do wiosny 1504 roku wybijała halerze. Monety te miały jednak zupełnie inną ikonografię, na awersie znalazła się litera G a na rewersie orzeł z wklęsłą przepaską i wypukłym krzyżem (Paszkiewicz 2021, s. 314).

W listopadzie 1504 roku Zygmunt został namiestnikiem Śląska i zwołał sejm w Opawie. W obradach uczestniczył także biskup wrocławski Jan Turzo, przedstawiciele wrocławskiej rady miejskiej, książęta legniccy i ziebiccy, Jan opolski, Kazimierz cieszyński oraz Walenty raciborski. W styczniu 1505 roku trzech delegaci Wrocławia: Jan Haunold, Jakub Pith i Bernard Schellenschmid przedstawili wytyczne przygotowane przez Radę Miejską, dotyczące reformy monetarnej. Zaproponowano bicie groszy, 90 sztuk z jednej pięćciołutowej grzywny srebra. Grzywna ta miała być równa jednemu węgierskiemu guldenowi. Grosz miał być dzielony na 14 dotychczasowych halerzy i odpowiadał staremu groszowi wrocławskiemu. Rada miejska Wrocławia zażądała też utworzenia nowego urzędu probierczego. Taki urzędnik, po wcześniejszym zaprzysiężeniu, miał czuwać nad przestrzeganiem obowiązujących ustaw. Osoby ich nieprzestrzegające miały być karane za fałszerstwa. Osobna ustawa miała również regulować ilość wybijanych monet w poszczególnych mennicach. Mimo, iż wniosek Wrocławia dążył do ujednoczenia monety na Śląsku, nie uzyskał zgody stanów i na pewien czas sprawa reformy monetarnej została udsunięta z obrad. Przez kilka miesięcy Wrocław starał się powrócić do tematu reformy monetarnej. Udało się to dopiero w kwietniu 1505 roku. Złożyło się na to kilka faktów. Książęta, których mennice nie funkcjonowały, chcieli zakończenia tej kwestii i uzyskania możliwości ponownego bicia monety. Wrocław znalazł bardzo ważnego sojusznika w osobie Zygmunta, który przedstawił swój plan reformy monetarnej zbliżony do projektu wrocławskiego¹². Zygmunt zaproponował zrównanie monety śląskiej z monetą polską. Postulował, aby stworzyć grzywnę sześćciołutową na wzór krakowski podzieloną na 96 półgroszków, oraz denary o wartości 18 sztuk na grosza¹³. Taki podział mógłby poprawić znacząco handel pomiędzy Polską a Śląskiem. Mimo silnego poparcia tego projektu ze strony Wrocławia, nie udało się Zygmuntowi uzyskać aprobaty sejmu.

Osobny wniosek złożył Karol, książę ziebiccy. Postulował w nim o przywilej bicia tzw. białych groszy. Projekt ten uzyskał akceptację książąt (chcących zakończyć tą niekorzystną finansowo dla siebie sytuację), jak i sejmu. Ustalono, że sześćciołutowa wrocławska grzywna srebra ma mieć 90 sztuk groszy, na jednego dukata po 36 sztuk¹⁴. Przyjęto również, że jeden biały grosz odpowiada dwóm półgroszkom polskim. Wprowadzono nowe halerze, o wartości równej halerzom górnośląskim, czyli po 12 na grosz¹⁵, a halerze dolnośląskie liczone po 20 na grosz¹⁶. Przyjęto również polskie określenie 30 groszy jako złoty. Zakazano używania monety obcej, z wyjątkiem groszy polskich i czeskich oraz starych groszy Macieja Korwina. Przychyłono się też do postulatu Wrocławia i ustanowiono urząd generalnego probierza, mającego czuwać nad jakością i ilością nowej monety. Uchwały te

¹² Jest bardzo prawdopodobne, że projekt przedstawiony przez Zygmunta był wcześniej ustalony z przedstawicielami Wrocławia.

¹³ Boras 1983, s. 114.

¹⁴ Boras 1983, s. 115.

¹⁵ Nowogrodzki 1937 (reedycja 2015 s. 36).

¹⁶ Nowogrodzki 1937 (reedycja 2015 s. 90).

Bliższe oględziny tego wariantu, pozwalają dostrzec, iż monety z cyfrą 6 zostały wybite jednym stemplem, a różnice między nimi spowodowane są jego zużyciem. Możliwe, że pierwotnie ten stempel był wykonany poprawnie. Zniekształcenie ostatniej cyfry w dacie powstało przez pęknięcie stempla²¹ lub odprysk powstały w trakcie nabijania puncy z szóstką. Możliwe, że jest to pewna forma destruktu grosza z 1506 roku, potraktowana jako odmienny wariant. Dla potwierdzenia mojej tezy prezentuję poniżej dwie fotografie daty tej samej monety.

il. 2. Fragment destruktu (?) z grosza z cyfrą 6.

il. 3. Ten sam grosz, z którego komputerowo usunięto kreskę z ostatniej cyfry tej daty, przez co otrzymaliśmy poprawną cyfrę szóstkę jaką bito na groszach w mennicy głogowskiej.

Prezentacja groszy głogowskich Zygmunta Jagiellończyka:

awers ✠ SIGISMVNDVS:DVX:GLOGOVIE

rewers ✠ KAZIMIRI:R:POLONIE:NAT°

il. 4. Grosz głogowski Zygmunta Jagiellończyka bez daty ze skróconą formą legendy rewersu NAT°.

²¹ Tą tezę przedstawił 19.01.2018 r. Dariusz Marzęta w swoim blogu numizmatycznym <http://blognumizmatyczny.pl/>.

awers ✠ SIGISMVNDVS:DVX:GLOGOVIE

rewers ✠ KAZIMIRI:R:POLONIE:NATVS

il. 5. Grosz glogowski Zygmunta Jagiellończyka bez daty z dłuższą formą legendy rewersu NATVS.

awers ✠ SIGISMVNDVS:DVX:GLOGOVIE

rewers ✠ KAZIMIRI:R:POLONIE:NATVS/1506

il. 6. Grosz glogowski Zygmunta Jagiellończyka z 1506 roku z normalną cyfrą I (rzymską) w dacie.

awers ✠ SIGISMVNDVS:DVX:GLOGOVIE

rewers ✠ KAZIMIRI:R:POLONIE:NATVS/1506

il. 7. Grosz glogowski Zygmunta Jagiellończyka z 1506 roku z "rozwidloną" cyfrą I (rzymską) w dacie.

awers ✠ SIGISMVNDVS:DVX:GLOGOVIE

rewers ✠ KAZIMIRI:R:POLONIE:NATVS/1506

il. 8. Destrukt (?) grosza glogowskiego Zygmunta Jagiellończyka z 1506 roku.

Wszystkie monety pochodzą z mojego zbioru, jestem także autorem fotografii. Ilustracja destruktu (?) grosza Zygmunta z 1506 roku z pęknięciem lub odpryskiem przy cyfrze 6 w dacie pochodzi z Warszawskiego Centrum Numizmatycznego 52/212.

Grosze głogowskie Zygmunta są monetami rzadkimi, zawierały wysoką zawartość srebra, były chętnie przyjmowane, ich wyjątkowość zwróciła uwagę wielu badaczy. Pierwszy pisze o nich Just Ludwik Decjusz²².

“... pełny grosz głogowski i co do wagi i co do mieszaniny dobry, równowartościowy z monetą królów Alberta i Zygmunta... .

... grosze pełne głogowskie. Moneta całkiem dobra, równoznaczna z monetą polską. Która trwając ponad 20 lat jeszcze dotąd tak jest piękna. Należy ją w ogóle uznać i w Królestwie przyjąć...”

W czasie w którym były w obiegu ceny srebra znacznie wzrosły. W dużej mierze stało się to za sprawą rodziny Fuggerów²³. Mieli oni umowę z królem hiszpańskim na dostawę “pachnidel” a z królem Portugalii na dostawę przypraw korzennych. Obaj władcy żądali za swoje towary dobrego srebra. Fuggerowie wylawiali z rynku monety o wysokiej zawartości kruszcu, płacąc nimi za luksusowy towar.

“Omawiano przedewszystkim drożyznę srebra, wywołaną tem, że bankierzy augsburscy Fuggerowie i inne towarzystwa, pragnąc zadość uczynić umowie, jaką zawarli z królem portugalskim o dostawę korzeni, za które zobowiązali się płacić srebrem, wylawiali na wszystkich rynkach przez agentów swoich srebro, co spowodowało podniesienie się kursu.”

„... była sprawa braku srebra, ponieważ król hiszpański, który uczynił umowę z Fuggerami, co do pachnidel, chciał, żeby mu wypłacać tylko srebrną monetą, dlatego srebro zostało przez Fuggerów stąd zabrane.”²⁴

Bibliografia:

- Białkowski A., 1973 *Działalność mennicza Zygmunta Jagiellończyka w księstwie głogowskim*, Biuletyn Numizmatyczny, nr. 10, Warszawa 1973
- Białkowski A, Szweycer T., 1975 *Monety ostatnich Jagiellonów*, Warszawa 1975
- Boras Z., 1983 *Zygmunt Stary w Głogowie*, Katowice 1983
- Dmochowski J (oprac.), 1923 *Mikołaja Kopernika rozprawy o monecie i inne pisma ekonomiczne oraz J. L. Decjusza Traktat o biciu monety*, Warszawa 1923
- Finkel L., 1914 *Zjazd Jagiellonów w Lewoczy roku 1494*, Lwów 1914
- Gumowski M., 1915 *Wpływy polskie na pieniężne stosunki Śląska w I połowie XVI w.*, Rozprawy Akademii Umiejętności, Wydział Historyczno-Filozoficzny, Serya II, T. XXXIII, cz. II, Kraków 1915
- Kalinowski P., 2009 *Monety książąt głogowskich*, Kalety 2009
- , 2015 *Monety książąt głogowskich*, Kalety 2015
- Kopicki E., 1995 *Ilustrowany skorowidz pieniędzy polskich i z Polską związanych*, Tom I, Teksty, Warszawa 1995

²² Dmochowski 1923.

²³ Fuggerowie – niemiecki ród zamieszkujący w Augsburgu, zajmujący się bankierstwem i kupiectwem. W tym okresie jeden z najbogatszych rodów w Europie mający ogromne znaczenie w handlu światowym. Fuggerowie przeszli też do historii jako bankierzy papieży i cesarzy.

²⁴ ibidem.

- Kozák P. (wyd.), 2014 (wyd.), *Účty dvora prince Zikmunda Jagellonského, vévody hlohovského a opavského, nejvyššíhhejtmana Slezska a Lužic, z let (1493) 1500-1507*, Opava 2014
- Kurpiewski J., 1994 *Katalog monet polskich 1506-1573*, Warszawa 1994
- Nowogrodzki S., 1937 (reed. 2015) *Rządy Zygmunta Jagiellończyka na Śląsku i w Łużycach (1499-1506)*, Kraków 1937 (reedycja Oświęcim 2015)
- Paszkiewicz B., 2001 *Reforma monetarna króla Wacława II w Polsce*, Wiadomości Numizmatyczne, T.45 (2001), z. 1(171), s. 23-24
- , 2012 *Podobna jest moneta nasza do urodnej panny*, Katalog 50 aukcji WCN, Warszawa 2012
- , 2021 *Silesiorum moneta czyli mennictwo śląskie w późnym średniowieczu (1419 – 1526) z katalogiem monet Śląskich, Kłodzkich i łużyckich z lat 1327 – 1526, napisał...*, “Bibliotheca Nummaria Leopoldina 3”, Warszawa – Wrocław 2021
- Ptaśnik J., 1905 *Bonerowie*, Rocznik Krakowski, t. 7, Kraków 1905, s. 1-134.

Słowa kluczowe: Zygmunt Jagiellończyk, Władysław Jagiellończyk, księstwo głogowskie, grosz (grosze), psucie monety, reforma monety.

Keywords: Sigismund Jagiellon, Vladislaus Jagiellon, Duchy of Głogów, groschen, debasement of coin, monetary reform.

Grzegorz Romańczyk, *The Głogów coinage of Sigismund Jagiellon*

Sigismund Jagiellon, the son of king, fifth in line to the throne, with the support of his eldest brother Vladislaus, the king of Hungary and Bohemia, received the Duchy of Głogów. The monetary policy of Silesia in the 15th and 16th centuries was chaotic. There was money in circulation from several countries and duchies with different content of silver. This created difficulties in trade and services. Sigismund Jagiellon, together with the city of Wrocław, tried to repair this system through appropriate reforms. At first, the reforms met with the refusal of local dukes interested in debasement of coins. As time passed, the repair process became a fact.

Sigismund Jagiellon minted groschen in Głogów in 1505 and 1506. On their obverse he placed the Polish eagle and on the reverse the Lithuanian Pahonia. Groschen struck in 1505 do not have a date, while on coins from 1506 the date is placed under Pahonia. Groschen of both issues are rare, because of the short period of their striking and good quality. This made them quickly disappear from the market.